

dem. Hvorvidt denne Frygt er begrundet eller ikke, skal jeg ikke komme nærmere ind paa; men jeg kan godt tænke mig, at denne Frygt har været en Grund for Udskillige til at modsætte sig en mellemkommunal Bektatning. Gaar man ind paa det Forslag, her er fremsat, saa bliver denne Frygt i alt Fald ganske ubegrundet. Thi den enkelte Skatteyder vil da kun blive stattelagt som hidtil i sin Opholdskommune af hele sin økonomiske Stilling. Der vil ikke kunne blive Spørgsmaal om nogen yderligere Bektatning eller Plyndring, men Spørgsmaalet om Fordelingen af hans Skat vil blive en Sag mellem Kommunerne, der udelukkende er af Interesse for dem, men i og for sig kan være Statteyderen ligegyldig, forsaavidt han ikke har en vis Interesse for, at hans Skattebidrag gaar til den ene eller den anden Kommune. En direkte økonomisk Virkning kan det ikke have for ham, idet han ikke vil blive mere beskattet efter denne Lovs Straftræden end før denne. Man undgaar, saavidt jeg kan skønne, altsaa dels det, som jeg kan sige, vi frygte for fra vor Side, at man kommer ind paa Indtægtsansættelse i Kommunen, dels, hvad man fra Høire her i Salen ellers kunde have Frygt for, nemlig at man kunde komme ind paa et Skatteplyndringssystem. Det er imidlertid uundgaeligt, at dersom man vil forsøge at ordne Forholdet ad den her foreslaaede Vej, nødvendig-gjøres der adskillige Bestemmelser i Detailler, som i alt Fald tilsyneladende kunne se noget indviklede ud. Det har dette Forslag, tror jeg, tilfælles med ethvert Forslag, som vil komme til at omhandle den mellemkommunale Bektatning, at dets enkelte Bestemmelser maa blive mere eller mindre indviklede; det kan ikke undgaaes. Vil man altsaa Sagen, er man nødt til ogsaa at ville Midlerne og kræve af de kommunale Bestyrer og Egningskommissioner, at de sætte sig nøie ind i de gjældende Regler for Bektatningen. Men jeg tror heller ikke, at disse Regler ere eller behøve at være mere indviklede, end at enhver Egningskommission er istand til at sætte sig ind i dem. Der er en Række enkelte Tilfælde, som man nødvendigvis maa tage op for udtrykkelig at fastsætte Regler for disse særlige Forhold. Om det er lykkes mig fuldstændig at udtømme de forskellige Forhold, der kunne indtræde, tør jeg naturligvis ikke sige, og dette vil kunne blive Gjenstand for et Udvalgs Underfølgelse. Hvis der i den Henseende viser sig Latuner i Forslaget, er naturligvis Ingen villigere end jeg til at være med til at udfylde dem og søge at gjøre de enkelte detaillerede Bestemmelser saa fylldige som muligt.

Ved Siden af dette Forhold, der omhandler Personer, som ikke have Ophold i en Kommune, men dog ere Eiendomme eller drive Næring der, er der et andet Forhold, som ligeledes er blevet grebet med megen Svær fra Kommunernes Side,

og Ønsket om en Reform deri er stærkt fremtrædende og bliver det mere og mere. Det er nemlig en Ordning af de Personers Skattepligt, som have Ophold i flere Kommuner til forskellige Løber, som altsaa i Aarets Løb skifte Ophold mellem flere Kommuner. Derom gjælder jo den Regel i Kommunallovene, at indtil 4 Maaneders Ophold er skattefrit. Denne enkelte, enestaaende Bestemmelse har jo imidlertid efterhaanden i Pragis viist sig at føre til en Række Urimeligheder. Vi have faaet forskellige Forslag frem i de forløbne Aar, der have søgt mere eller mindre at raade Bod derpaa. Det grælleste Exempel paa Tilstanden for Diebliffet er jo, at en Mand er istand til at opholde sig i en Kommune fra den 2den September til den 30te April altsaa i næsten 8 Maaneder uden at svare en eneste Dre i Skat. Tidligere Samlinger har der, som sagt, været indbragt Forslag om at ordne dette tilnærmelsesvis, og i forrige Samling behandlede vi et Forslag, der berørte dette Forhold. Det blev imidlertid oplyst, at det var langt fra udtømmende eller tilfredsstillende. Selv om det Forslag, vi behandlede i forrige Samling, var blevet vedtaget, vilde det have efterladt en Mængde Huller, som man maatte ønske at kunne udfylde. Det har ogsaa viist sig ved Behandlingen af denne Sag paa Kjøbstadkommunalnødet i Odense i Sommer, at man var opmærksom paa, at det Forslag, vi behandlede ifjor, ikke var tilfredsstillende, saa at man, idet man opfordrede Regjeringen til at tage denne Sag i sin Haand, tillige opfordrede den til at foretage saadanne Ændringer i dette Forslag, som gjordes nødvendige. Dersom man gaar ind paa det hele Grundlag for Sagens Ordning, som jeg her har foreslaaet, vil man tillige komme ud over hele Banfæligheden med 4 Maaneders Ophold; thi der behøves da ingen samvirket Begrænsning. Naar man opstiller den Grundregel, at Skatteyderen kun stattelægges i Skatteaarets Løb i een Kommune, nemlig den, som er hans Opholdskommune paa den Tid, Hovedligningen lægges, vil man se, at saa falder enhver Beregning af 4 Maaneder bort; Fordelingen af hans Skattebidrag i Gjenhold til Varigheden af hans Ophold i den ene eller den anden Kommune, bliver da Gjenstand for ganske den samme Afregning, som finder Sted overfor Personer, der ikke have Ophold i Kommunen, men der drive Næring eller

Rettelser.

Sp. 1595, L. 11 f. o.: „400 Kr.“ læs: „4,000 Kr.“
— 1628, L. 17—18 f. n.: „Flertallet af en Femtedel af de mødende Bølgere“, læs: „Flertallet af de mødende Bølgere af denne Femtedel“.